

Istorinis meilės romanas

ELIZABETH
HOYT

Skaitytojų
pageidavimu

Grafo glėbyje

svajonių knygos

Grafo glebyje

ELIZABETH
HOYT

Grafo glėbyje

Iš anglų kalbos vertė
Elžbieta Filipavičiūtė

svajonių knygos

Vilnius, 2026

*Mano vyrui Fredui, kuris tarsi pačios keptas
mėlynių pyragas: kartais saldus, kartais gaiviai rūgštelėjęs,
bet visada teikia paguodą.*

1

Kadaise, labai seniai, tolimoje šalyje gyveno nuskurdęs hercogas su trimis dukterimis...

Iš pasakos „Princas varnas“

MAŽASIS BATLFORDAS, ANGLIJA

1760 M. KOVAS

Šuoliais lekiančio arklio, staigaus purvino kelio posūkio ir priešais ateinančios moters derinys negali lemti nieko gero. Net palankiausiomis aplinkybėmis laimingos baigties šansai nuviliamai nedideli. *Bet pridėkite dar šuni, labai didelį šunį, ir nelaimė taps neišvengiama*, – šmėstelėjo Anai Ren.

Priešais ją išdygęs tas arklys šastelėjo į šalį. Greta bėgantis anglų dogas puolė jam po kojomis, ir arklys atsistojo piestu. Lėkštės dydžio kanopos ėmė malti orą. Ir, žinoma, tas milžiniškas raitelis buvo išmestas iš balno. Vyriškis krito jai po kojomis lyg skrydyje pašautas vanagas, gal tik ne taip grakščiai. Išskėtęs į šalis ilgas galūnes, pametęs rimbą ir

trikampę skrybėlę, išpūdingai tėsėsi į purviną balą. Ji nuo galvos iki kojų užliejo drumstas vanduo.

Visi sustingo, taip pat ir šuo.

Pusgalvis! – pagalvojo Ana, tačiau balsu, žinoma, nepasakė. Padorios tam tikro amžiaus našlės – po dviejų mėnesių jai sueis trisdešimt vieni – tokiais žodžiais džentelmenų nevadina, net jeigu šie yra jų nusipelnę. Ne, be abejo, ne!

– Viliuosi, krisdamas nesusižeidėte, – su užuojauta pareiškė ji. – Ar galiu padėti jums atsikelti? – pro sukąstus dantis nusišypsojo peršlapusiam vyriškiui.

Į šį mandagų pasiūlymą jis nieko neatsakė.

– Kokį velnią veikėte vidury kelio, kvaila moteriške?

Vyras išsikapanojęs iš balos grėsmingai pasilenkė virš jos, mėgindamas pūstis, kaip visada daro džentelmenai, pakliuvę į kvailą padėtį. Išblyškęs, purvais aptaškytas veidas su raupų žymėmis atrodė klaikiai. Sulipusios juodos blakstienos aplink obsidiano spalvos akis vargiai tepagražino didelę nosį, smakrą ir plonas bekraujes lūpas.

– Labai apgailestauju. – Anos šypsena nė nevirptelėjo. – Ašėjau namo. Iš kur man žinoti, kad jums prireiks viso plataus kelio...

Tačiau jo klausimas, matyt, buvo retorinis. Vyriškis nusi-gręžė nesiklausydamas pasiaiškinimo. Nepasilenkė pakelti skrybėlės ir rimbo, tik pasisukęs į arklį ėmė keikti jį žemu ir keistai raminančiu monotonišku balsu.

Šuo atsitūpė pasižiūrėti reginio.

Bēro prakaulaus arklio kailis buvo permuštas šviesesnių, tarsi išblukusių dēmių, kurios teikē jam nederamo keršumo. Pažvairavēs į vyriškį jis atsitraukē kelis žingsnius į šalī.

– Puiku. Pašokinēk čia lyg senmergē, ižnybta i spenelī, bjaurus, lervų išgraužtas odos gabale! – suriaumojo jis gyvuliui. – Kai pričiupsiu tave, pusdvēsio kupranugario benkarte, pažadu, nusuksiu tau, velniai griebtų, sprandą.

Klausydamasis švelnaus baritono, arklys i dėmiai karpē ausimis ir galų gale nedrāsiai žengē žingsnį i priekį. Anai pagailo gyvulio. Bjauriojo vyriško balsas priminē plunksnā, kuria brauko per kojos padā, – toks pat erzinantis ir gundantis. Kažin ar jis panašiai kalba ir mylėdamasis su moterimis? Teliko tikētis, kad tada sako kitus žodžius.

Vyriškis priėjo ganētinai arti prie išsigandusio arklio, kad galētų sugriebti už pavadžio. Kurį laiką taip pastovėjo, bambėdamas nepadorius dalykus, tada grakščiai užsoko ant arklio. Drėgnos elnenos kelnēs nekukliai išryškino raumeningas šlaunis, kai sumygo arklī ir apgrėžē.

Jis nulenkē Anos pusēn vienplaukē galvā:

– Geros dienos, madam.

Ir neatsigrėždamas paleido arklī lengvais šuoliais keliu žemyn; šuo bēgo greta. Po akimirkos jis dingo iš akių. Tada nutilo ir kanopų dundėjimas. Ana nuleido akis.

Pintinė gulėjo baloje, o jos turinys – rytiniai pirkiniai – pabirē ant kelio. Turbūt pametē ją, kai mėgino išsilenkti artėjančio arklio. Pusē tuzino kiaušinių paskleidē trynius nešvariame vandenyje, o vieniša silkē pagiežingai žvelgē i

ją nepatenkinta dėl šitokio neoraus kryčio. Ana pakėlė žuvį ir nušluostė. Bent šitą buvo galima išgelbėti. Pilka suknelė, kurios tikroji spalva ne ką skyrėsi nuo aptėškusio ją purvo, gailiai nukaro. Pasitaisiusi sijonus, kad neliptų prie kojų, Ana atsiduso. Ji pažvelgė į abi kelio puses. Nuogos medžių šakos siūbavo virš galvos. Keliukas buvo tuščias.

Ana įkvėpė oro ir ištarė draudžiamą žodį, garsiai, Dievo ir savo nemirtingos sielos akivaizdoje:

– Išpera!

Užgniaužusi kvapą palaukė, kad ją ištikis perkūnas arba – labiau tikėtina – kaltės jausmas. Nenuitiko nei to, nei kito, ir todėl ji pasijuto nesmagiai. Juk damos nekeikia džentelmenų, kad ir kokia būtų jų nepasitenkinimo priežastis. O ji, be visa kita, padori dama, argi ne?

Kol Ana pasiekė pagrindinį keliuką, vedantį į namus, sijonai išdžiūvo ir sukietėjo nuo purvo. Vasarą mažutį darželį priešais namą tvindė puikios ryškios gėlės ir viskam teikė gyvybės, bet dabar, šiuo metų laiku, darže buvo vienas purvas. Anai dar nespėjus pasiekti namo, atsidarė durys. Angoje pasirodė nedidelio ūgio moteris pilkšvomis garbanėlėmis palei smilkinius.

– A, čia tu. – Moteris mostelėjo padažu aplipusiu mediniu šaukštu, ir keli lašai netyčia užtiško jai ant veido. – Mudvi su Fane gaminome avienos ragu, ir, manyčiau, jos padažas tapo geresnis. Beveik nebeliko gumulėlių. – Ji palinko į priekį ir sukuždėjo: – Bet vis dar darbuojamės prie virtinių. Deja, jų konsistencija gana neįprasta.

Ana pavargusi nusišypsojo anytai:

– Esu įsitikinusi, ragu bus puikus.

Įžengusi į siaurą koridorių pastatė pintinę ant grindų.

Pagyvenusi moteris nušvito, bet Anai einant pro šalį, susiraukė:

– Brangioji, kažkoks specifinis kvapas sklinda nuo... – Ji nutilo ir įbedė žvilgsnį viršum Anos galvos. – Kodėl tau ant skrybėlaitės – šlapi lapai?

Ana vyptelėjo ir pakėlė ranką patikrinti apčiuopomis.

– Deja, ant vieškelio man nutiko nedidelis nelaimingas atsitikimas.

– Nelaimingas atsitikimas? – Motušė Ren susijaudinusi paleido iš rankų šaukštą. – Susižeidei? Suknelė atrodo taip, lyg būtum voliojusiis kiaulidėje.

– Man viskas gerai, tik šiek tiek sušlapau.

– Tuomet, brangioji, reikia nedelsiant persirengti sausais drabužiais. O plaukai... Fane! – riktelėjo motušė Ren virtuvės link. – Teks juos išplauti. Turiu omenyje plaukus. Eikš, padėsiu tau užlipti į viršų. Fane!

Mergaitė su rudų plaukų kupeta ir raudonomis nuo nesibaigiančių darbų rankomis nedrąsiai įėjo į koridorių.

– Ką?

Motušė Ren stabtelėjo ant laiptų Anai už nugaros ir, persisvėrusi per turėklus, pasakė:

– Kiek kartų mokiau, turi atsakyti: „Klausau, mem.“ Niekada netapsi kambarine dideliuose namuose, jeigu netinkamai elgsiesi.

Fanė stovėjo ir mirksėdama žvelgė į abi moteris. Burna buvo pravira. Motušė Ren atsiduso:

– Užkaisk katilėlį su vandeniu. Ponia Ana trinksis galvą.

Fanė nurūko virtuvėn, bet bemat kyštelėjo pro duris galvą:

– Klausau, mem.

Statūs laiptai baigėsi maža aikšte. Kairėje buvo senosios moters kambarys, dešinėje – Anos. Atidariusi savo mažojo kambarėlio duris, ji priėjo tiesiai prie kabančio virš komodos veidrožio.

– Nenumanau, kur ritasi pasaulis, – jai už nugaros šniokštavo anyta. – Tave aptaškė karieta? Kai kurie tų pašto karietų vežėjai baisiai neatsakingi. Mano, visas kelias priklauso tik jiems.

– Negaliu nepritarti, – atsakė Ana, žvelgdama į savo atspindį. Nuo veidrožio kampo karojo nuvytęs sudžiūvusių obels žiedų vainikas – prisiminimas apie jos vestuves. – Šįkart tai buvo vienišas raitelis. – Plaukai panėšėjo į žiurkės lizdą, o ant kaktos džiūvo purvo lašai.

– Jie dar blogesni, tie džentelmenai ant žirgų, – suniurnėjo pagyvenusi moteris. – Kai kurie išvis negeba suvaldyti savo gyvulių. Baisiai pavojinga. Tikra grėsmė moterims ir vaikams.

– M-m-m... – Ana nusisiautė šalį ir, žengusi žingsnį, trinktelėjo keliu į kėdę. Tada permetė žvilgsniu mažutį kambarėlį. Čia praėjo visi ketveri jūdviejų su Piteriu vedybinio gyvenimo metai.

Ant kablio, kur kabodavo Piterio paltas, ji pakabino skrybēlaitē ir šalī. Kēdē, ant kurios jis susikraudavo sunkias knygas, dabar tapo naktiniu staliuku. Net ir jo šepetys su keliais įstrigusiais tarp šerelių rudais plaukais seniai buvo išneštas.

– Bent išgelbėjai silkę, – nesiliovė sielotis motušė Ren. – Nors nemanau, kad dėl mirkymo purve pagerės jos aromatas.

– Be abejo, – išsiblaškiusi atsakė Ana. Žvilgsnis sugrižo prie vainiko. Jis nubyrėjo. Nieko keisto – juk našlauja jau šešeri metai. Bjauriai atrodo. Jam būtų geriau sodo šiukšlių krūvoje. Ana pastūmė jį į šalį: vėliau nukabins.

– Brangioji, duokš, padėsiu. – Motušė Ren ėmė iš apačios į viršų segioti suknelės kabliukus. – Reikia iškart ją išskalbti. Palankai lipte aplipę purvu. Jeigu prisiuččiau naujus, galbūt... – Ji pasilenkė, ir balsas tapo tylesnis: – Beje, ar pardavei modistei nėrinius?

Suknelė nuslydo ir Ana išlipo iš jos.

– Taip, nėriniai modistei patiko. Pasakė, kad ploniausi iš visų, kuriuos matė pastaruuju metu.

– Na, nėrinius neriu bemaž keturiasdešimt metų. – Motušė Ren nudavė susikuklinusią. Ji kostelėjo. – Kiek tau sumokėjo?

Ana krūptelėjo.

– Šilingą ir šešis pensus. – Ji ištiesė ranką prie nudėvėtų drabužių.

– Bet dirbau prie jų penkis mėnesius! – suaimanavo motušė Ren.

– Žinau, – atsiduso Ana ir pasileido plaukus. – Kaip sakiau, modistė įvertino nepriekaištingą rankdarbio kokybę. Tik nėriniai neduoda daug pelno.

– Duos, kai prisiūs prie skrybėlaitės ar suknelės, – burbtelejo motušė Ren.

Ana užjaučiamai šyptelėjo. Nuo kabliuko po karnizu ji nusikabino rankšluostį, ir abi moterys tylomis nusileido laiptais.

Virtuvėje Fanę rado pasilenkusią prie arbatinio su vandeniu. Nuo pajuodusių sijų karančios džiovintų žolelių šluotelės skleidė ore aitrų kvapą. Senas plytų židinyš užėmė visą sieną. Priešais – užuolaidų apgaubtas langas, žvelgiantis į galinį sodą. Mažame sklypelyje į viršų stiebėsi blyškios salotų strėlės; jau savaitė, kai sužaliavo ridikai ir ropės. Motušė Ren ant virtuvės stalo pastatė dubenį švarplėtais kraštais. Nugludintas ilgamečio kasdienio šveitimo, stalas užėmė garbingą vietą vidury kambario. Nakčiai ji nustumdavo prie sienos, kad mažoji kambarinė galėtų pasitiesti priešais židinį savo šiaudinį čiuzinį.

Fanė atnešė arbatinį su vandeniu. Ana palinko prie dubens, ir motušė Ren užpylė jai ant galvos šilto vandens.

Ana išsimuolino plaukus ir giliai įkvėpė.

– Atrodo, dėl finansinės padėties turėsime imtis šiokių tokių priemonių.

– Oi, tik nesakyk, brangioji, kad dar labiau taupysi, – suvaitojo motušė Ren. – Jau ir taip nebevalgome šviežios

mėsos, tik avieną antradieniais ir ketvirtadieniais. Ir jau visą amžinybę nė viena neįsigijome naujos suknelės.

Ana atkreipė dėmesį, kad anyta neužsiminė apie Fanės išlaikymą. Nors mergaitė buvo laikoma kambarine ir virėja, iš tiesų tai labdaringas jų abiejų žingsnis. Vienintelis Fanės giminaitis, senelis, pasimirė, kai mergaitei sukako vos dešimt metų. Kaime kalbėjo, kad reikėtų išsiųsti našlaitę į prieglaudą, bet įsikišo Ana, ir Fanė apsigyveno su jomis. Motušė Ren tikėjosi išmokyti ją tvarkyti didelį namų ūkį, tačiau iki šiol mokinės pasiekimai nedžiugino.

– Žinoma, tavo taupymas labai veiksmingas, – trindama į plaukus muilo putas patikino Ana. – Tačiau Piterio palikti pinigai visai menki. Nuo tada, kai jis mirė, mūsų pajamos vis mažėja.

– Kokia gėda, kad jis paliko mums tiek mažai lėšų pragyventi, – pasakė motušė Ren.

Ana atsiduso:

– Jis tikrai nenorėjo palikti tokios menkos sumos. Kai karštinė pasiglemžė jo gyvybę, buvo visai jaunas. Esu įsitikinusi: jeigu Piteris būtų gyvas, būtų sukaupęs rimtų santaupų.

Finansinę padėtį Piteris pagerino po savo tėvo mirties, neilgai trukus prieš jūdviejų vedybas. Pagyvenęs vyriškis buvo advokatas, tačiau kelios neprotingos investicijos įstūmė jį į dideles skolas. Po vestuvių Piteris pardavė namus, kuriuose užaugo, sumokėjo skolas ir su jauna žmona ir našle tapusia motina persikraustė į kur kas mažesnę namą.

Jis dirbo advokatu, bet susirgo ir po dviejų savaitių pasimirė, palikęs Aną vieną tvarkyti mažutį namų ūkį.

– Prašyčiau užpilti.

Atvėsusio vandens srovė pliūptelėjo jai ant pakaušio ir galvos. Palietusi plaukus ir įsitikinusi, kad neliko muilo, juos išgręžė. Apvyniojusi galvą audiniu, pakėlė akis:

– Manau, reikės susirasti vietą.

– Oi, brangioji, ne! – Motušė Ren klektelejo ant virtuvės kėdės. – Damos nedirba.

Ana susierzinusi suraukė burną.

– Norėtum, kad likčiau dama ir leisčiau mums abiem numirti iš bado?

Motušė Ren dvejojo. Atrodė, ji rimtai susimąstė.

– Gali neatsakyti, – pasakė Ana. – Šiaip ar taip, nebadausime. Tačiau turime sugalvoti, kaip mūsų ūkiui gauti šiek tiek pajamų.

– Galbūt, jeigu padaryčiau daugiau nėrinių... arba... arba galėčiau visai atsisakyti mėsos, – šiek tiek isteriškai tarstelėjo anyta.

– Nenoriu, kad taip darytum. Be to, tėvo dėka įgijau gerą išsilavinimą.

Motušė Ren nušvito:

– Kiek siekia atmintis, tavo tėvas buvo geriausias Mažajo Batlfordo parapijos vikaras. Viešpatie, suteik jo sielai ramybę. Jis, žinoma, nevengdavo visiems išdėstyti savo nuomonės apie vaikų auklėjimą ir mokslą.

– M-m-m... – Ana nusitraukė nuo galvos rankšluostį ir ėmė šukuoti drėgnus plaukus. – Jis pasirūpino, kad išmokčiau skaityti, rašyti ir skaičiuoti. Net gavau šiek tiek lotynų ir graikų kalbos pamokų. Nusprendžiau, kad rytoj pasieškosiu guvernantės ar kompanjonės darbo.

– Senoji ponia Lester bemaž akla. Gal žentas pasamdytų tave, kad jai skaitytum... – Motušė Ren staiga nutilo.

Ana irgi užuodė aštrų kvapą.

– Fane!

Mažoji tarnaitė, visą laiką klausiusi šeiminių pokalbio, cytelėjusi nubėgo prie stovinčio ant ugnies puodo su ragu. Ana suvaitojo:

– Vakarienė vėl prisvilo.

Feliksas Hoplas stabtelėjo priešais grafo Svartingamo bibliotekos duris kritiškai įvertinti savo išvaizdos. Ką tik nupudruotas perukas su dviem kietomis garbanomis iš abiejų pusių buvo patrauklaus levandų atspalvio. Figūrą, gana grakščią, kaip tokio amžiaus žmogaus, pabrėžė rausvai rudas surdutas, siuvinėtas įmantriais geltonais lapais. Kelnės žaliais ir oranžiniais dryželiais buvo dailios, bet nekrinantčios į akis. Apranga – stačiai tobula. Ir tikrai nebuvo priežasčių delsti už durų.

Jis atsiduso. Grafas turėjo įprotį, keliantį aplinkiniams sumaištį, riaumoti. Feliksas, Varnakalnio abatijos dvaro prievaizdas, pastarąsias dvi savaites girdėdavo šį grėsmingą riaumojimą gana dažnai. Ir todėl jautėsi it kelionių

pasakojimuose aprašyti nelaimingi čiabuviai džentelmenai, gyvenantys šalia didžiulių grėsmingų ugnikalnių, galinčių bet kurią akimirką išsiveržti. Kodėl lordas Svartingamas nusprendė apsigyventi abatijoje, tiek metų palaimingai čia nesirodęs, Feliksas negalėjo suprasti, tačiau jį prislėgė sunki nuojauta, kad grafas ketina pasilikti labai ilgai.

Prievaizdas apsitampė surduta. Priminė sau, kad nors reikalas, į kurį ketino atkreipti grafo dėmesį, nebuvo malonus, nieku gyvu negalėtų būti laikoma, jog įvyko dėl jo kaltės. Šitaip pasiruošęs, krestelėjo galvą ir pasibeldė į bibliotekos duris.

Po pauzės žemas valdingas balsas sugergždė:

– Įeikite.

Biblioteka buvo vakarinėje pagrindinio pastato dalyje, ir popietės saulė skverbėsi vidun pro didelius, kone per visą sieną, langus. Buvo galima manyti, kad dėl to biblioteka bus saulėta, jauki, tačiau saulės šviesą čia kažkodėl iškart sugerdavo tuščia erdvė, ir diduma kambario likdavo šešėlių valdžioje. Per du aukštus iškeltos lubos dingdavo prieblandoje.

Grafas sėdėjo prie masyvaus barokinio stalo, kuris menkesnio sudėjimo žmogų būtų privertęs pasijusti mažu. Netoliese plazdanti ugnis narsiai stengėsi neužgesti ir liūdnei kentė pralaimėjimą. Didžiulis dėmėtas šuo tįsojo priešais židinių tarsi negyvas. Feliksas krūptelėjo. Šuo nebuvo grynakraujis – didele dalimi anglų dogo ir galbūt vilkšunio mišrūnas. Ir išėjo bjaurus, atstumiantis padaras, kurio jis iš paskutiniųjų stengėsi vengti.

Feliksas kostelėjo.

– Milorde, ar galiu atimti minutę jūsų laiko?

Lordas Svartingamas pakėlė akis nuo popieriaus, kurį laikė priešais save.

– Kas šįkart, Hoplai? Užeikite, užeikite. Prisėskite, kol pabaigsiu su šituo. Po minutėlės atsilaisvinsiu.

Feliksas perėjo per kambarį prie vienos iš kėdžių priešais raudonmedžio stalą ir atsisėdo, nenuleisdamas akių nuo šuns. Pasinaudojęs trumpu atokvėpiu, pamėgino išsiaiškinti, kokia darbdavio nuotaika. Grafas piktai bėgiojo akimis per eilutes, dėl rauplių veido išraiška atrodė itin nepatraukli. Žinoma, tai nebūtinai blogas ženklas. Grafas apskritai buvo linkęs raukytis.

Lordas Svartingamas numetė popierių į šalį. Ir nusiėmęs pusmėnulio formos skaitymo akinius visu nemenku svoriu atsišliejo į kėdės atkalnę, ši subraškėjo.

Feliksas su užuojauta krūptelėjo.

– Na, Hoplai?

– Milorde, turiu šiokių tokių nemalonių žinių, kurių, vi-liuosi, neimsite giliai į širdį. – Jis nedrąsiai šyptelėjo.

Laukdamas tęsinio, grafas nukreipė akis į savo didžiulę nosį.

Feliksas pasitampė marškinių rankogalius.

– Naujasis sekretorius, ponas Tutlhamas, gavo žinią apie visiškai kritišką savo šeimos padėtį, todėl buvo priverstas pranešti nedelsdamas paliekantis tarnybą.

Grafo išraiška nė kiek nepasikeitė, nors jis ir pradėjo barbenti pirštais į kėdės ranktūrį.

Feliksas prakalbo greičiau:

– Atrodo, pono Tutlhamo tėvai Londone dėl karštinės prikaustyti prie patalo, ir jiems prireikė jo pagalbos. Liga labai pavojinga, pasireiškianti gausiu prakaitavimu ir viduriavimu, o taip pat ga-gana užkrečiama.

Grafas kilstelėjo juodą antakį.

– Iš tie-tiesų visa pono Tutlhamo šeima – du broliai, trys seserys, nusenusi močiutė, teta ir jų katė – pasigavo infekciją ir yra nepajėgūs pasirūpinti savimi. – Feliksas nutilęs pažvelgė į grafa.

Tyla.

Feliksas didvyriškai stengėsi neįsiplepėti.

– Katė? – tyliai burbtelėjo lordas Svartingamas.

Feliksas kažką sumurmėjo, tačiau jo žodžius nutraukė nepadorus riaumojimas. Jis spėjo vikriai pasilenkti, nes grafas, pastvėrė keraminį ąsotį ir paleido į duris jam virš galvos. Pasigirdo klaukus trenksmas, sužlegėjo krintančios šukės. Šuo, seniai pripratęs prie keistų lordo Svartingamo manierų išgiežti pyktį, tik atsiduso.

Lordas sunkiai dvėsavu ir grėžė Feliksą juodomis kaip anglis akimis.

– Tikiuosi, jau radai, kuo jį pakeisti.

Feliksui kaklaskarė ūmai pasirodė ankšta. Truktelėjo ją pirštais.

– Ė... žinote, milorde, nors, be abejo, ieškojau labai uoliai, iš tiesų visi aplinkiniai kaimai buvo kruopščiausiai

apieškoti, aš ne... – Jis nugurkė seilę ir narsiai pasitiko darbdavio žvilgsnį. – Deja, sekretoriaus kol kas neradau.

Lordas Svartingamas nė nekrustelėjo.

– Man reikia sekretoriaus, kad perrašytų mano rankraštį paskaitų ciklui, kurį po keturių savaitių ves Žemės ūkio draugija, – grasinamai pareiškė jis. – Pageidautina tokio, kuris išbūtų čia ilgiau negu dvi dienas. Suraskite.

Ir pasiūpęs kitą dokumentą įniko skaityti.

Audiencija buvo baigta.

– Klausau, milorde. – Feliksas nervingai pašoko nuo kėdės ir nusiskubino prie durų. – Pradėsiu ieškoti tuojau pat, milorde.

Lordas Svartingamas luktelėjo, kol Feliksas prieis prie durų, o tada sugriaudėjo:

– Hoplai!

Feliksas tarsi sugautas nervingai atitraukė ranką nuo durų rankenos.

– Klausau, milorde?

– Turite laiko iki poryt ryto.

Feliksas pažvelgė į palinkusią prie stalo darbdavio galvą ir nurijo gumulą gerklėje supratęs, kaip turėjo pasijusti tas vyrukas, Heraklis, išvydęs Augėjo arklides.

– Klausau, milorde.

Edvardas Rafas, penktasis Svartingamo grafas, baigė skaityti raportą iš dvaro Šiaurės Jorkšyre ir drauge su akiniiais jį numetė ant popierių krūvelės. Sklindanti pro langus

šviesa blėso, tuojau visai nebeliks. Jis pakilo nuo stalo ir priėjo prie lango. Šuo taip pat pakilo, pasiražė ir, atsistojęs greta, bakstelėjo snukiu jam į ranką. Edvardas išsiblaškęs patuskeno jam ausis.

Jau antras per kelis mėnesius sekretorius pabėga iš čia naktį, tarsi grafas atrodytų koks drakonas. Visi sekretoriai buvo labiau pelės negu vyrai. Vos parodai charakterį, pakeli balsą, ir sprunka šalin. Jeigu nors vienas iš jų būtų buvęs toks drąsus kaip ta moteris, kurios vos nepartrenkė vakar... Edvardo lūpos vyptelėjo. Jis nepraleido pro ausis sarkastiško atsakymo į klausimą, ką ji veikianči ant kelio. Ne, ši dama parodė tvirtumo, kai spjaudė į ją pačia ugnimi. Gaila, kad sekretoriai negebėjo elgtis taip pat.

Jis metė piktą žvilgsnį į lango tamsą. Dar kai kas kėlė maudžiantį nerimą. Paauglystės namai pasirodė esantys ne tokie, kokius prisimena.

Žinoma, dabar jis vyras. Iš Varnakalnio abatijos išvyko jauniklis, sielvartaujantis dėl šeimos netekties, ir du dešimtmečius praleido klajodamas tarp savo šiaurinių dvarų ir vilos Londone. Tačiau nė viena vieta taip ir netapo jam namais. O negrižo čia būtent todėl, kad abatija jau negalėjo būti tokia, kurioje jis gyveno su šeima. Tikėjosi išvysti šiokių tokių permainų, bet nebuvo pasirengęs šitai blankybei. Ir baisiam vienišumo jausmui. Kambarių tuštuma griovė viltis, šaipėsi iš likusios atmintyje laimės ir šviesos.

Iš šeimos, kurią prisiminė.

Jis pareikalavo atverti rūmus, vildamasis atsivesti čia nuotaką, savo būsimą jaunamartę, tikėdamasis sėkmingų

derybų dėl vedybinės sutarties. Jis neketino kartoti pirmosios trumpos santuokos klaidų ir nesirengė įsikurti kur nors kitur. Kadaisė mėgino suteikti jaunajai žmonai laimę ir pasilikti jos gimtajame Jorkšyre. Bet iš to nieko neišėjo. Praėjus daugeliui metų po ankstyvos jos mirties jis priėjo prie išvados: kad ir kur jie būtų nusprendę įkurti savąjį židinį, ji niekur nebūtų jautusis laiminga.

Edvardas nusigrėžė nuo lango ir dideliais žingsniais pa-traukė prie bibliotekos durų. Jis nesitrauks, gyvens abatijoje ir vėl pavers ją savo namais. Čia jo valdų centras ir vieta, kurioje vėl ketina pasodinti savo šeimos medį. Ir kai santuoka duos vaisių, kai koridoriuose suskambės vaikų juokas, tada Varnakalnio abatija vėl atgis.

Sudomino? Pirkite knygą
GRAFO GLĒBYJE
bene geriausia kaina **ČIA**

MOTERS GYVENIME ATEINA AKIMIRKA...

Sunki diena našlės Anos Ren gyvenime. Jos vos nesutraiško raitelis, o grįžusi namo ji supranta patekusi į sunkią finansinę padėtį.

KAI TENKA ŽENGTI NEJSIVAIZDUOJAMĄ ŽINGSNĮ...

Grafas Svartingamas atsidūrė keblioje padėtyje. Atbaidęs du sekretorius, Edvardas de Rafas ieško žmogaus, kuris išvertų bjaurų jo būdą ir šiuurkštų elgesį.

...IR SUSIRASTI DARBĄ.

Anai tapus grafo sekretore, atrodo, kad abiejų problemos išsprendė. Tada ji sužino, jog grafas ketina apsilankyti žinomiausiame Londono viešnamyje, norėdamas patenkinti „vyriškus“ poreikius. Na, ką gi! Ana įniršusi nusprendžia patenkinti „moteriškus“ troškimus... su grafu ir likti jo neatpažinta.

Labai sodrus, labai karštas desertas.
BOOKPAGE

svajonių knygos

9 786090 311141

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!